

Snad loňské parné léto, snad touha přiblížit se alespoň trochu světu fantasy, snad něco klukovského uvnitř nás, co navždy zůstává, snad to vše a něco navíc, probudilo se v duších světa Kukulínu a ten dal promluvit hudbě Silmarillion. V duchu poetické laskavosti tak vznikl nový projekt, který se sice formou tolik neliší od předcházejících desek, ale jež se svou povahou od těch předešlých značně odpoutává.

Nová deska Jana Hrubého a Kukulínu s názvem **Silmarillion** odlišuje se od předcházejících především lyričností svých textů.

Jan Hrubý o Zimních prázdninách v Telči

foto: Petr Soukup

Též hudba je pak přizpůsobena něžné poetice slov Patriky Frečerové, a dostává tak nádech jemnosti a laskavosti. Deska tak působí kompaktním dojmem, pocitem souznění slova i hudby. Textově vybočuje příběhem snad jen *Beren a Luthien*. Hudebně pak naopak zůstává zcela věrna lyrice. I přes zdařilou kompaktnost celé desky lze vysledovat v hudebním aranžmá jednotlivé odlišnosti. Nacházíme tak v písních

Túrin

a

Bag End

irštější kukulínovskou "klasiku", v

Trpaslících

zase naopak až dětskou hravost a v písni "

Dover

" jakož i v titulní skladbě

Silmarillion

zase naopak převládající syntetičnost hudebního vyjádření, posouvající se až někam k hranicím poprocku . Kapitolou samou pro sebe jsou pak jednotlivé až ekvilibristické ukázky hudebního umění jednotlivých aktérů, ať už houslového umu Jana Hrubého, zejména pak v první a závěrečné instrumentálce, jakož i ve skladbě

Noldor

, či hoboje Jana Koláře ve skladbách

Stromy Valar

nebo

Píseň pro muže z *Númenoru*

.

Zatímco souhra mužských hlasů stále u Kukulínu tak trochu pokulhává, především svým nesouzněním a nesednoucím si spojením, kombinace ženského a mužského hlasu, Kateřiny Podholové a Jana Koláře, jim naopak sedí výborně a jeho zařazení je desce více než ku prospěchu. Škoda, že skladba *Dover* zůstává v tomto duchu osamocena. Avšak ženský hlas sedí Kukulínu i samotný. Jana Lewitová nám to například ve skladbách

Stromy Valar

či

Silmarillion

velice příjemně dokazuje.

Anglicky nazpívaná nová deska Kukulínu jistě není notně na závalu. Lze pochopit zájem skupiny i na anglicky mluvícím posluchači a taktéž český, třeba i jazykově nevybavený zájemce nemusí být zklamán. Nahrává tomu nejenom povětšinou přístupnější česká angličtina, ale i silněji instrumentálně zaměřené ladění Kukulínu. Povaha alba *Silmarillion* ukazuje oproti minulým projektům další nový rozměr Kukulínu a ve zrání své formy jej posouvá zase o

Poetický Silmarillion

Napsal uživatel Karel Vodňanský
Úterý, 01 Červen 2004 04:00

stupínek výše.